

Betydning for at tilvejebringe Sundhed i vore finansielle Forhold, et Arbejde, for hvilket man selvfølgelig maa være de paa-gældende, der have udført det, overmaade taknemmelig.

Der er et Par Spørgsmaal, der bleve omtalte af det ærede Medlem for Løvel, som ogsaa give mig Anledning til et Par Bemærkninger. Jeg siger det ikke just i Modsætning til det ærede Medlem, men for at fremkomme med et og andet, som ikke fremkom fra det ærede Medlems Side. Det ene vedrører Forsvarsspørgsmaalet. Naturligvis skal det være langt fra mig at komme ind paa en Forhandling af dette Spørgsmaal, idet jeg hører til dem, der mene, at efter at vi heri Tinget ere gaaede til at nedsætte en Forsvarskommission, maa den principielle Behandling af dette Spørgsmaal foreløbig være udelukket her i Tinget og for øvrigt helst ogsaa udenfor. Jeg kan dog ikke undlade at rette en Hensigt — man regne den for saa meget eller saa lidt værd, man vil, men jeg tror, at mange Mennesker her i Landet ere enige med mig derom — til den nedsatte Forsvarskommission om at fremme sine Arbejder saa meget, som det paa nogen Maade er muligt. Naturligvis skal Kommissionen have den Tid til sit store betydningsfulde Hverv, som er nødvendig dertil, men jeg tror ikke, at det kan overses; at den Tid, da der virkelig kunde være Tavshed om denne Sag, hvor den virkelig kunde undrages Agitationen og overgives et frit og af agitatorisk Paavirkning uhildet Skøn, allerede er forbi. Det har allerede vist sig, at Agitationen fra begge Sider har bemægtiget sig denne Sag, og det er saare uheldigt for en rolig og forstandig Løsning af dette store Spørgsmaal. Ingen, der har set, hvilke Ulykker det, at denne Sag er bleven behandlet paa en overvejende politisk Maade; saaledes som det er sket, har foranlediget her i Landet, har kunnet nægte sin Anerkendelse af den rigtige og gode Tanke, der laa i Kommissionens Nedsættelse: at nu skulde vi endelig engang bort fra at gøre Storpolitik paa denne Sag, bort fra den lidenskabelige Agitation og ind paa en rolig og forstandig Overvejelse af, hvad der i Virkeligheden kan kræves af os som europæisk Stat for at sikre vor Neutralitet. Men, som sagt, denne stiltiende Pagt, der dengang blev sluttet om, at man fra Regeringens Side ikke vilde røre ved det principielle, men nærmest holde sig til den saakaldte status quo, mod at man saa ude

omkring i Landet ogsaa skulde afholde sig fra at kaste sig ind i Agitationen, kan, som Menneskene og de politiske Forhold nu engang ere, kun holde en Tid. Jeg har i hvert Fald i denne Sommer faaet et meget bestemt Indtryk af, at det ikke kan holde saa forfærdelig meget længere. Agitationen er i fuldeste Gang fra begge Sider, og jo længere den skrider frem, jo mere maa den paavirke Forsvarskommissionens Medlemmer, som, hvor fortræffelige Folk de end ere, naturligvis ogsaa ere Mennesker, og derfor vil man baade indenfor Kommissionen og i dette Ting komme fjernere og fjernere fra en rolig og nogenlunde uhildet Afgørelse af Forsvarssagen. Jo hurtigere man derfor kan fremskynde Sagen, desto bedre kan man naa til en rolig og forstandig Løsning.

Det andet Spørgsmaal, jeg vil omtale, er Skattelovene. De have vakt meget Røre ude omkring i Landet i Sommer, og det ikke uden Grund. Thi i Virkeligheden har den første Ligning efter de kommunale Skattelove været lidet heldig. Jeg kan ikke være med til at sige, og det tror jeg heller ikke, det ærede Medlem for Løvel sagde, men det er vist blevet sagt fra enkelte andre Sider, at det udelukkende skulde være Ligningsmyndighedernes Fejl, og at man efter Loven meget godt kunde lægge en Ligning, som ikke vilde vække berettiget Misfornøjelse nogetsteds og ikke forøge Byrderne paa de mindre bemidlede. Jeg tror, at Loven har sine Fejl, som maa rettes, og dette kan jeg saa meget roligere udtale, som jeg selv hørte med til dem, der under Lovens Behandling opponerede imod, at Grænserne bleve dragne saa snævre, at baade Tillægs- og Fradragsprocenten blev for lav. Jeg tror ganske sikkert, at man kommer til at gøre noget her, og det er vist ogsaa ret almindelig anerkendt fra forskellige Sider, at den kommunale Skattelov trænger til en Revision, og denne Revision vil sandsynligvis komme til at gaa i Retning af at udvide Grænserne for det fri Skøn og at forøge baade Tillægs- og Fradragsprocenten. Jeg kan være enig med det ærede Medlem for Løvel i, at Tiden ikke er kommen til en frugtbar Forhandling om denne Sag. Regeringen er gaaet den eneste Vej, der var at gaa, nemlig den at indsamle tilstrækkeligt Materiale, saavidt det var muligt, til Bedømmelse af, hvorledes Loven har virket, og naar dette Materiale bliver bearbejdet af Regeringen, og vi ere blevene satte i Kundskab derom, hvad vi sikkert ville blive, og Regeringen